

[Henry Christensen.]

føre til sådanne håndfaste aftaler, at de kunne give folketinget og oppositionen den fornødne sikkerhed for, at de aftaler og de bestræbelser, der skulle udfoldes til saneringen af økonomien, også blev efterlevet.

I øvrigt skal jeg endnu en gang anmode om, at vort dagsordensforslag kommer til afstemning. Jeg synes ærlig talt, regeringen selv skulle erklære sig interesseret i, at spørgsmålet om tillid eller ikke tillid til regeringen kommer til en prøve her i det høje ting på denne dag.

(Kort bemærkning).

Poul Møller: Den højtærede finansminister spurgte, hvorfor vi forhandlede med den høje regering, når vi ikke havde tillid til den. Det bliver vi ved med at gøre, selv om vi ikke har tillid til regeringen, for sådan må nu engang arbejdsgangen være herinde. Vi forhandlede også med regeringen i det håb, det spinkle håb, om, at vor manglende tillid kunne komme tilbage under disse forhandlinger.

Under omsforliget begyndte man også med manglende tillid, og der kom også en tro frem efterhånden, men troen blev ikke bestyrket, da omsresultatet kom til at foreligge; og da vi så, hvordan regeringen praktiserede forliget, så fik vi mistilliden tilbage.

Under de forhandlinger, som nu er ført, har vi ikke fået styrket vor tillid til regeringens arbejdsevne, dens evne til at administrere landet og sikre, at dette ikke blev bare et af mange kriseforlig, men blev det sidste, der kunne sikre, at vi ikke hvert andet år skulle til disse redningsforanstaltninger.

(Kort bemærkning).

Iver Poulsen: Selv om det ikke blev nævnt i dag, regnede jeg med, at den højtærede finansminister vidste, at samtidig med, at vi ønsker proportionalbeskatningen ført til tops, ønsker vi også en direkte forbrugsbe-

skatning, og denne direkte forbrugsbeskatning er vi indforstået med skal være progressiv, så den rammer det virkelig store forbrug hårdest.

Hermed sluttede forhandlingen.

Formanden: Jeg vil tillade mig at følge den tradition, som uden afvigelse er fulgt af mig i min tidligere formandstid under såvel en venstre-regering som en socialdemokratisk regering, og som min forgænger her i formandsstolen uden afvigelse fulgte, medmindre folketinget forlanger noget andet.

Henry Christensen: Formanden spørger, om vi forlanger noget andet. Så siger vi ja. Det har vi henstillet fra talerstolen.

Formanden: Så må jeg henvise til forretningsordenens § 34:

„Afstemningernes omfang, orden og indbyrdes forhold bestemmes af formanden eller, såfremt 17 medlemmer forlanger det, af tinget, efter at et af de 17 medlemmer og formanden hver én gang har udtalt sig.“

Henry Christensen: Vi er 17 medlemmer, der forlanger det.

(Over 17 medlemmer tilkendegav ved håndsoprækning, at de tilsluttede sig Henry Christensens forslag).

Formanden: Der vil så være at foretage afstemning om den rækkefølge, i hvilken dagsordensforslagene skal sættes under afstemning.

Mit forslag går ud på, at den af det ærede medlem hr. Baunsgaard foreslåede dagsorden kommer først til afstemning. Der stemmes for og imod.

Formandens forslag
vedtoges med 90 stemmer mod 77.